

בית-הספר לאלימות

ה' כרו ועדת-הכוכבה של הכנסת לא
האמינו למישמע אזניהם. על הפרק
עמדה הצעת חוק של ח"כ חירות רוני
מילוא וארבעה ח"כים נוספים, שהציעו
מתן אישור מיוחד לאייבי נתן לשדר מר-
ספינתו.

חברו למפלגה של מילוא, הח"כ הטרי
מיכאל קליינר, העלה הסתייגות וביקש
לכלול בתיקון גם את קול הציונות של
ההתנחלויות בגדה המערבית וברצועת-
עזה. איש מחברי הוועדה לא תיאר לעצמו,
שאפילו בעניין קול השלום, שעליו לא
חלוקות הדעות בישראל, יובא לידי ביטוי
בולט הקרע שמפלג את צעירי תנועת-
החירות, בין מחנה מילוא ומחנה רייסר-
קליינר.

ראשיתו של הקרע קשור בשניים, ש-
אינם קשורים כלל בחירות. אלה הם ח"כ
שיגוי אמנון רובינשטיין והד"ר למישפטים
ברוך ברכה. השניים עודדו ב-1970 קבוצת
צעירים, בעלי אוריינטציה פוליטית ימ-
נית, לרוץ לבחירות באוניברסיטת תל-
אביב, כדי לעקור את השחיתות שהותירו
באגודת הסטודנטים הפעילים שהיו מזר-
הים עם המערך. רובינשטיין, או מרצה
למישפטים, לא תיאר לעצמו שבמו ידיו
הוא זורע את זרע הימין הצעיר הקיצוני
בישראל.

חברו, ברוך ברכה, אף הרחיק לכת,
וביום הבחירות למוסדות אגודת-הסטודנטים
הכריז, שאילו היה סטודנט, היה ממחר
לבחור במיכאל קליינר, תלמיד השנה ה'
שנייה בחוג למישפטים, כיושב-ראש ה'
אגודה.

להזיז

רהיטים

קליינר זכה בבחירות ואסף סביבו
קבוצת צעירים, שאחר כך נודעה ב'
שם "צעירי חירות". נמנו עימה מיכה
רייסר, רוני מילוא (מיליקובסקי), מיכאל
(מיקי) איתן (הירשפונג), דוד ("דודי")
אפל, שותפו הנוכחי לעסקים של שלום
אהרון גניש, לימור ליבנת, בתה של
זמרת מחנה הימין שולמית ליבנת, יעקב
(מיקי) סקולר, ממלא-מקום ראש מועצת
רמת-השרון ואחרים.

ב-1971 פנה איתן ליבני לקליינר, בנם
של מנהלי ובעלי קפה רוזיני ברחוב
אבן-גבירול בתל-אביב, ואמר לו שבועידת
חירות יש מקום לצעירים, וכך הצטרפה
הקבוצה לתנועה. המצטרפים מילאו חלל
ריק שהותיר אחרי שמואל תמיר, כשלקח

הדור הבא של

השמנת של צפון

איתו את הצעירים, כשהקים את המרכז
החופשי. הם החלו מגייסים חברים חד-
שים לקראת מיבחן-הכוח שלהם בוועידה
ה-11 של התנועה.

בוועידה זו, שנערכה בשלהי 1972, שוב
ניסה מישעו לערער את שליטתו של מנחם
בגין בתנועה. הפעם היה זה יריב קשה.
עזר וייצמן. מי שהיה שר-התחבורה ב'
ממשלת הליכוד הלאומי צהרל שיש צורך
להזיז את הרהיטים בתנועה" — הכרזה
שנחשבה כהטלת ספק ביכולתו של בגין
לפקח על העניינים. הוא נשען או על
תמיכת הצעירים, אך כשהטיל בגין את
כל כובד-מישקלו בישיבה המכרעת נוצת
וייצמן.

אחד הצעירים, שלא תמך בווייצמן, היה

רוני מילוא שאחיו, מתי, נשוי לחסיה,
בתו של בגין. מילוא, בן למישפחה בעלי
מיפעלי-הגלידה ויטמן, ידוע לנצל את
קשרי-הנישואין כבר ב-1969, כשהתמודד
בבחירות לאגודת-הסטודנטים בתל-אביב,
וביקש מקליינר שיצביע בעדו משום
שהוא קרוב-מישפחה של בגין.

ב-1972 נבחר מילוא כיושב-ראש התי-
אחדות הסטודנטים הארצית, אחרי שה'
אגודה התל-אביבית, בראשות קליינר, הטי'
לה את כל כובד מישקלה למען בחירתו.
היתה זו עזרה, שאחרי-כך הולידה את
הקרע בין השניים ואת היחסים המזוהים
הגמשיכים עד היום, של בריתות ופירודים.
מאז למעשה החלו השניים שונאים איש
את רעהו, כשכל אחד מוצא לכך צידוקים
שונים.

בוועידה ה-11 חל הפילוג גם בקרב
הצעירים. כשנאם וייצמן את נאומו הפרישה
שלו, הודיע מיקי איתן על הקמת "החוג
לשינוי" — האופוזיציה של הצעירים,
ששינו אחר-כך את שמם לצעירי חירות
ישראל. איתן (38) סטודנט למישפטים,
שאינו לו רישיון לעריכת-דין, למד שנתיים
מדעי-המדינה, כדי להביא קולות לחירות
גם בפקולטה למדעי-החברה.

קליינר ורייסר, שנבחר כיושב-ראש ה'
אגודה בתל-אביב אחרי קליינר, הצטרפו
לגוף החדש. דודי אפל, חברו הנאמן של
קליינר, נשאר עם מילוא — לא מתוך
שיקולים פוליטיים אלא מתוך נאמנות
מישפחתית: אביו הוא מקורב לבגין. רבים
זוכרים כיצד הצביע או מילוא: בתחילה
הרים ידו נגד בגין, כשהוא מסתתר מאחורי
גבו של פעיל אחר, כדי שמנהיג התנועה
לא יראה את בגידתו בו. אחר-כך כבר
הצביע כפי שצריך.

זירה

אחרת

אחרי פרישת הקבוצה נותר רוני
מילוא, שנבחר כחבר הנהלת-התנועה,
אחראי על הצעירים. אך הצעירים לא היו
בכיסו, אלא בכיס יריביו. הוא הגיע ל-
הסכם עם קליינר, שלפיו ויתר האחרון
על הנהלת הצעירים, וביטל את החוג ל-

ח"כ קליינר
ארוחה אצל אמא

שינוי. בהסכם זה הבטיח מילוא לקליינר
תמיכה במועמדותו לתפקיד חבר מועצת-
העיר תל-אביב מטעם הליכוד.
החוג לשינוי פורק, למורת רוחו של
איתן, שראה בכך בגידה בו. קליינר הצ'
טרף למטה הבחירות של שלמה להט.

ח"כים מילוא ורייסר
קטטה בוועידה

הפסיק את ההריסות וקנה לו שותפים פו-
ליטיים חדשים שעזרו לו אחר-כך במא-
בקיו.

כשהחל הכינוס של צעירי-חירות, ישבה
בפנים קבוצת פעילים וביריונים מכפרי-
שלם. אנשי קליינר — דודי אפל, הנן בן-
יהודה, ועדי הלפריק, החלו להפריע ושאלו
כיצד מתכנס חוג-צעירים ללא בעלי-הבית.
מילוא הסביר שקליינר לא חייב להיות
בכל מקום. זה היה האות, ולבימה זינק
יצחק הררי, שאת ביתו הציל קליינר מר-
הריסה, תפס בידו את המיקרופון ובידו
השנייה סטר למילוא בכוח. אנשי מילוא
מיהרו להודיע לציירי הוועידה שהביריונים
של קליינר משתוללים בחוג.

איתן, שאיבד בלילה אחד את עולמו ו-
נותר ללא תומכים בקרב הצעירים, הצטרף
למחנהו של מילוא. שם הוא נמצא, ל-
מעשה, עד היום.

לקראת הבחירות לכנסת ב-1977 ניסה
קליינר להדיח את מילוא מתפקידו בצעירי-
חירות, כדי להבטיח את מקומו ברשימה
לכנסת. מילוא אכן הודח, וקליינר הציע
את תפקיד היושב-ראש לאיתן. זה, מצידו,
תבע שגם קליינר וגם מילוא ייצאו מה'
מישקח, לטובתו ולטובת רייסר. רייסר
(36), שסיים תואר ראשון ביתס-עבודה,
פנה לזירה אחרת והפך יושב-ראש סניף-
הדרום של התנועה. הוא ניסה להימנע
מלהזדהות סומבית עם קליינר ואנשיו.

צמרת חרות מורכב מילדי

תל-אביב הלוחמים איש בדעהו

תוצאות ההצבעה של חברי-המרכז
הפגיעו את קליינר, האיש, שהיה
בטוח כי הוא יהיה נציג הצעירים בכנסת
התשיעית, נשאר בחוג. מילוא זכה במקום
ה-15 בין מועמדי חירות ברשימת הליכוד,
וקליינר נשאר בחוג.

ביריונים

מבית-דגון

כעבור שנתיים, החליטו הצעירים
לקיים ועידה ארצית שניה, במלון
רמדה בירושלים. קליינר, שהצטייר כבעל
דיעות לאומניות קיצוניות, החריס את ה'
(המשך בעמוד 78)

איתן הצטרף לקבוצתו של מילוא. כש-
ספרו את הפעילים שלהם, הם גילו שיש
להם רוב. בימי הוועידה ה-13 של התנועה,
ב-1977, הם חילקו כרוזים וקראו לצעירים
לבוא לכנס יסוד באולם נשות וצ"ו, ה'
נמצא מול מצודת זאב, ברחוב המלך
ג'ורג' בתל-אביב.

הכינוס לא הגיע לסיומו במהלכו יצא
קליינר לסעוד ארוחת-צהריים אצל אמו,
בקרבת המצודה, ואילו אנשיו נותרו ב'
אולם.

קליינר, שהיה חבר מועצת-העיר, רכש
לעצמו ידידים בשכונת דרום תל-אביב.
היה זה אחרי שלהט התחיל להרוס שם
מיבנים בלתי-חוקיים, ותושבי המקום אי-
מו בפעולות גמול. קליינר נכנס לתמונה,